

*ey hayat!
saat yedi
insan bir olunca
buluşalım*

8

Sevinç saate bakarak ocağı kapadı. Tam on dakika kaynattığı çayı süzerek iki fincana doldurdu ve bir tepsiye koyup salona gitti. Ece'nin koltuğun ucunda büzüşmüş oturduğunu görünce bir kahkaha patlattı. "Höt desem kaçacakmışsın gibi oturmasana! Anlaşırsak bu ev senin de evin olacak."

Ece gülümsedi ve koltuğa rahatça yerleşirken fincanını alıp sehpaye bıraktı. "Ne çayı bu?"

"İsırgan otu. İç, kanın temizlensin. İdrar söktürür, iltihabın falan varsa söker atar. Midene de iyi gelir. Binbir faydası var."

Ece çaydan bir yudum aldı. "Hmmm. Nane tadı aldım sanki."

Sevinç güldü. "Tek başına sevmiyorum ben bu otu. Biraz nane ve kekik ekledim. Neyse... Odanı beğendin madem, şimdi pazarlık edelim artık."

"Tabii," dedi Ece başını sallayarak.

Sevinç gülümsedi. "Ayda beş yüz lira kira isterim."

Ece serada hiç para ödemedi kaldığı için bu miktarı biraz fazla buldu. Hızlı bir şekilde düşündü. Eve yolladığı paranın miktarı düşecekti ama bu şartlar altında fazla seçeneği de yoktu, hem zaten buraya gelirken umduğundan daha iyi maaş alıyordu. Başını öne doğru eğdi. "Tabii."

"Öyle hemen tabii deme!" diyen Sevinç bir kahkaha attı. "Hey Allah'ım! Sen hakikaten gençsin, değil mi? Gençken ben de senin gibiydim. Pazarlık yapmayı hiç bilmezdim! Yıllar evvel Kayserili bir arkadaşımın alışverişe çıktık. Ankara'da. Kadın iki yüz seksen beş milyon liralık bir saate - o zamanlar milyonlarca paramız vardı - öyle bir pazarlık yaptı ki!" Duraksadıktan sonra sordu: "Sence pazarlık yapıp saatin fiyatını kaçta düşürmüştür?"

Ece şöyle bir düşündü. "İki yüz elli?"

Sevinç güldü. "O zamanlar ben de senin gibiymişim demek. Ben de iki yüz elli milyona düştüğü an, hah şimdi alır diye düşünmüştüm. Ama kadın gözlerimin önünde tam yarım saat pazarlık yaparak fiyatı yüz on milyona kadar düşürdü, inanır mısınız?"

Ece şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Yaaa!"

Sevinç başını salladı. "Yaaa! Ve yüz on milyona da almadı, biliyor musun? İnat etti. Yüz milyona alacağım diye tutturdu ama satıcı da inat etti ve daha fazla inemedi. Pazarlıktan içim daraldı. Utandım. Ateş bastı ve arkadaşımın kulağına eğilip, 'Al şunu, on milyonu ben vereceğim,' dedim. 'Sen sus,' dedi bana ve iyi günler dileyerek dükkândan çıktık. Sonra da gözlük, saat gibi kâr marjı yüksek mallarla ilgili bana uzun bir nutuk attı. Pazarlığın püf noktalarını anlattı. Maddi durumları da çok iyiydi ha! Kocasını Kayserili bir iş adamıydı - ondan öğrenmiş zaten. 'Ben o dükkâna yarın gidebilirim, o saati yüz milyona alırım,' dedi ama sonra uğrayamadım. İşte böyle... Kayserililer bu konuda hakikaten çok iyiler!"

Ece dudağını büzdü. "Ben iki yüz elli liraya alsam kâr ettim derdim. Çok büyük indirim." Gülümseyerek ekledi: "Ben hayatta böyle pazarlık edemem."

"İşte bu nedenle senin yerine kira pazarlığını ben yapacağım kendimle! Şimdi sen sorularımı 'evet' veya 'hayır' diyerek cevapla bakalım," dedi Sevinç gülümseyerek.

"Peki," dedi Ece gülümseyerek karşılık verirken.

"Söyle bakalım, yemekte salata yemeyi sever misin?"

Ece bir an afalladı ama kadının konuyla alakasız görünen konuşma tarzına yavaş yavaş alışmaya başladığını hissetti. "Çok severim."

"Yapmayı sever misin?"

"Evet."

“Güzel. Ben salataya bayılırım ama yapmayı hiç sevmem. Bu durumda akşam yemeklerinde, evde olduğunda yani, salatayı sen yapar mısın?”

“Elbette.”

“Kahvaltı hazırlayıp bırakır mısın bana her sabah? Çayı demlenmeye hazır şekilde? Yumurta katı pişmiş? Sabahları dokuzdan önce uyanmam ve kahvaltı hazırlamayı da hiç sevmem.”

“Tabii. Olur.”

“Pekiii... Ben toz alırım ama haftada bir evi süpürüp silebilir misin?”

Ece gülümsedi. “Evet.”

“Güzel! Ben yapamıyorum, sırtım ağrıyor. Doğru dürüst bir yardımcı da bulamıyorum. Çamaşırını ben hallederim ama.”

“Onu da yaparım, sorun değil.”

Sevinç buna hemen itiraz etti. “Olmaz! Çamaşırını severim. Yemek yapmayı da severim. Onları ben hallederim!” Kaşlarını kaldırarak sesli düşündü. “Bu durumda salata ve kahvaltı için ayda yüz düşelim. Temizlik için iki yüz. Çarşı pazar işini de sen yaparsın çoğunlukla, ordan da bir yüz düşersek... Sen bana ayda yüz lira ödesen yeter.”

Bu hesap Ece'nin aklını karıştırdı. “Ama yüz lira çok az. Yani ben de bu evde yaşayacağım. İnsan yaşadığı evin işini parayla mı yapar? Olur mu hiç?”

Sevinç başını salladı. “Olur olur.”

Ece biraz düşündükten sonra gülümseyerek sordu: “Olursa... Siz de çamaşırını, yemeği falan halledeceksiniz, onları neden hesaba katmıyorsunuz?”

“Her şeyi her zaman mantığa mı vurursun böyle?”

Ece başını hafifçe yana eğdi. “Genellikle.”

“Ayda yüz liraya anlaştık, tartışma bitmiştir. Pişirdiklerimi yediğinde ne kadar adil bir anlaşma yaptığımızı anlayacaksın,” diyen Sevinç kahkaha atarak sözlerini tamamladı.

*

Ayça çayını karıştırırken kedilerle ilgili deneyimlerini anlatmaya devam ediyordu. Yirmi dakika içinde üç bardak çay içmiş ve neredeyse nefes almadan kediler hakkında konuşmuştu. Bu arada bacak bacak üstüne atmıştı ve topuğunu durmadan yere vurarak dizini sallıyordu.

Mecnun onun dizini işaret ederek gülümsedi. “Otomatığe mi bağladın? Dur biraz, yorulдум.”

Ayça bacağına baktı ve birden durup gülmeye başladı. “Ben de neden yorulдум diyorum kendi kendime.”

Mecnun gülümsedi. “Eee... Kolay değil, yarım saattir.”

Ayça çay bardağını inceleyerek yavaş yavaş konuştu. “Kusura bakma. Sinirlerim boşaldı sanırım. Biraz da utandım. Sana yaşadıklarımı anlatmamalıydım. Yani sana güvenmediğimden değil. Herkes senin ne kadar güvenilir bir insan olduğundan bahsediyor zaten ama konu bu değil. Bunlar özel şeyler...” Adam herhangi bir yorumda bulunmayınca bardağıyla sohbet ediyormuş gibi konuşmasını sürdürdü. “Yani... Çok utanç verici...”

Onun hareketlerini dikkatle izleyen Mecnun doğrudan sordu: “Nedir utanç verici olan?”

Adamın varlığını unutmış gibi görünen Ayça bu soruyla irkilip şaşkın gözlerle ona baktı. “Ne olacak? Tabii ki yaptıklarım! Bir de çok matah bir şeymiş gibi gelip sana anlattım... Ama işte öyle ölümden falan bahsederken çıkıverdi birden ağzımdan...”

“Yaptıklarımı neden utanç verici buluyorsun?” diye sordu Mecnun tek kaşını kaldırarak.

Ayça bu soruyu saçma bulsa da ona karşılık verdi. “İnsan hiç iki kere gördüğü biriyle yatar mı? Üstelik...”

“Üstelik?”

Ayça çayını yudumlarırken hızla düşündü. Nasıl olsa başlamıştı anlatmaya, bir eksik bir fazla, ne fark ederdi ki? “Üstelik ilk kez biriyle beraber oluyorsa! Normal mi sence?”

Mecnun ellerini ensesinde kenetleyip omzunu silkti. “Bence normal ama benim bunu utanç verici ya da normal bulup bulmamamın hiçbir önemi yok. Senin ne düşündüğün önemli. Olayı yaşayan sensin.”

Ayça bu sözler üzerine rahatlayıp aklına geleni çabucak söyleme ihtiyacı hissetti. “Anladım, anladım. Sen beni rahatlatmak için böyle söylüyorsun.”

Mecnun güldü. “Sana güvenilir bir adam olduğumu söyleyenler benim her zaman, her koşulda fikrimi dile getirdiğimden bahsetmediler mi? Kimseyi rahatlatmak için konuşmadığımı? Hatta söylediklerimle karşımdakini gıcık ettiğimi?”

Ayça hafifçe gülümsedi. “Söylediler ama...” Duraksadı. “Bunu nasıl utanç verici bulmazsın? Yani ahlaki değerler var. Hadi onu geçtim, ben böyle bir şeyin her zaman çok özel olacağını düşünürdüm. Yani, öyle yetiştirildik. Tam olarak bilmiyorum ama ablam da böyle düşünürdü sanırım. O öldükten sonra...” Derin bir nefes alıp kendi kendine konuşuyormuş gibi anlatmaya devam etti. “Okulda, hoşlandığım bir çocuk vardı. Birkaç kez çıkma teklif etti, kabul etmedim. Sonra da gidip bu haltı yedim!”

Mecnun onun kendisine kızmaya başlamasına fırsat vermeden araya girdi. “Neden kabul etmedin?”

“Bilmiyorum. Ablam ölmeden birkaç hafta önce tanışmıştık. Somut bir şeyler olmadan ablama anlatmak istememiştik. O... Ablam öldükten sonra bana çıkma teklif etti. Öncesinde olsa belki çıkardım ama sonra... Bilmiyorum... Hem hoşlanıyordum hem de... Nasıl anlatacağımı da bilmiyorum aslında. Çıkaracak hemen ayrılacakmışız gibi geldi, ben de hep hayır dedim ama arkadaşlık. Hâlâ arkadaşız. Grup arkadaşı tabii.” Gülümseyerek ekledi: Hatta dün bana çok güzel bir video yollamış, kedilerle ilgili, çok komik.”

“Peki bu İstanbul’daki olay nasıl oldu?” diye sordu Mecnun. “Yani neden o adamla beraber oldun?”

Ayça bir süre düşündükten sonra omzunu silkti. “Bilmiyorum.”

Mecnun güldü. “Farkında mısın? Kendinle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.”

Ayça da güldü. “Sanırım haklısın ama gerçekten bilmiyorum.”

“Düşün biraz! Neler hissettiğini, neler düşündüğünü hatırla.”

Ayça bir dakika kadar düşündükten sonra çayını içti ve yavaş yavaş konuştu. “Herkes, özellikle annem ve bazı arkadaşlarım, normal hayatıma dönemediğimden şikâyet ettiler sürekli. Haklıydılar. Bazı derslerden kaldım. Yok eğlenmiyordum, yok gülmüyordum falan! O akşam da... O doğum gününe, annemin ve arkadaşlarımla zoruyla gittim. Aslında evde oturup internette dizi izlemek istiyordum o gün. Neyse işte... Açılırsın, eğlenirsin dediler. Ben çok içmem aslında ama ortam... O da... Hasan... Dans ederken sarılınca falan...” Biraz çekinerek ekledi: “Öpüştük falan, bir yakınlık oldu. Güneş’in ölümünü unuttum gibi oldu. Hayata dair bir şeyler hissettim sanki... Sonra da bir arkadaşın evine gittik beraber...”

“Sabah olunca da kendini berbat hissettin.”

“Hem de ne biçim! Tarif etmem imkânsız! Nasıl desem...”

Onu ilgiyle dinleyen Mecnun, “Suçluluk duygusu mu?” diye sordu.

Ayça başını birkaç kez salladı. “Evet! Evet! Suçluluk duygusu tabii.”

Mecnun düşünüyor ve aklından geçenleri en doğru kelimeleri kullanarak ifade etmek istiyordu. “Böyle hissetmen doğal. Çünkü... Çünkü sen bir tür tecavüz yaşamışsın.”

Ayça elini kaldırarak hemen itiraz etti. “Hayır! O hiçbir şeye zorlamadı beni! Yani... Bilmiyorum... Sen... İntihara kalkıştığım için beni suçsuz göstermeye çalışıyorsun!”

Mecnun elini kaldırarak araya girdi. “Ayça bi sakın ol... Bi dinle beni...”

“Peki,” dedi Ayça başını yana doğru eğerek.

Mecnun gayet sakin bir ses tonuyla açıklamaya başladı. “Ben, Hasan sana tecavüz etti demedim! Tecavüz kelimesini kullanmam tam olarak doğru mu bilmiyorum. Şiddetli taciz anlamında kullanıyorum. Seksle ilgisi yok bu kelimenin. Olayları gözden geçirince buradaki tecavüz sana ait. Kendini taciz etmişsin sen. Bence.”

“Nasıl yani?” dedi Ayça şaşkın bir ifadeyle.

“Şöyle: Sen şimdi şu okuldaki adamdan... Adı neydi onun?”

“Berk.”

“Berk’ten hoşlanmışsın ama onunla çıkmamışsın. Doğru mu?”

“Doğru.”

“İşte o noktada doğal gidişatı durdurdun mu? Durdurdun.” Ayça’nın başını salladığını görünce açıklamaya devam etti. “Bu doğallığı bozarken neyle ilişkilendirdin? Ablanın ölümüyle. Oysa iki olayın birbiriyle hiç alakası yok. Ama hadi diyelim ki birtakım sebeplerle bu oldu. Sevdiklerini kaybetme korkusu falan... Sonra... Doğru ya da yanlış ama bir yol tutturmuşsun, bir üzüntü yolu. Bir şekilde üzülüp eğlenmeyerek yaşıyormuşsun. İçinden gelmiyormuş yani eğlenmek. Bu da doğru mu?”

“Doğru.”

“E şimdi sen, beni annem ve arkadaşlarım zorladı, ben dizi izlemek istiyordum demedin mi? E be Ayçacık! Sen niye istediğin şeyleri duymazdan gelip canının istemediği şeyleri birilerinin zoruyla yapıyorsun ki?”

“Annem ve arkadaşlarım için! Onlar benim iyiliğimi istiyorlar!”

Mecnun gülümsedi. “Hep öyledir zaten! Tamam, seni sevenler elbette senin iyiliğini isterler ama ne istediğini ya da ne istemediğini senden başkası nasıl bilsin? Sen zaten karışık mışsın. Karışıklığın nedeni de ne istediğini bilmemenmiş. İnsan kendiyile konuşmayı bırakmamalı! Kendine kulak vermezsen ne istediğini bulamazsın, sonra da böyle zora sokarsın kendini.”

“Ne ilgisi var? Annemin ya da arkadaşlarımın istediğini yapmadım ki ben. Onlar sadece benim biraz iyi vakit geçirmemi istediler. Bütün hata benim.”

“Evet ama senin hatan biriyle seks yapmak değil! Canın istediği halde Berk’le çıkmadığın için hatalısın. *İstemeden...* Zorla eğlenceye gittiğin için. Kendine tecavüz budur işte! Bunun cinsellikle falan ilgisi yok. Kafana takacaksan, ille de kendine kızacaksan, kızman gereken tek nokta bu. Yoksa biriyle yatmak değil! Ne var? İyi tanımadığın biriyle yatmışsın.” Korkmuş gibi gözlerini kocaman açıp ellerini havada salladı. “Aman ne korkunç! Dünyanın sonu geldi!”

“Tabii, erkek olsam ben de önemsemezdim,” diye söylendi Ayça onun bu haline gülerken.

“Ne ilgisi var?”

“Namus kavramından haberin yokmuş gibi konuşuyorsun!” Birdenbire kızarak devam etti sözlerine. “Ama dedim ya, sen erkeksin. Senin için hava hoş. Yaaa ben seni anlamıyorum! Çok tuhafısın. Benim yaşadığım açık. Hatam açık. Neden ölmek istediğim açık. Sen taaa nerelerden bakıyorsun konuya.”

Mecnun gülümsedi. “Madem her şey o kadar açık, neden seninle ilgili sorduğum her soruya ‘bilmiyorum’ diye cevap veriyorsun?”

Ayça bir süre düşündü. Durumunun anlaşılmasını istiyordu. “Yerimde olsan n’apardın? Hiç üzülmez miydin? Hiç tanımadığın, hiçbir duygu beslemediğin biriyle beraber olmak! Bu berbat bir şey değil mi?”

Mecnun omzunu silkti. “Yooo. Yetişkin iki insan bunu istiyorsa ne sakıncası var? Ama bu ‘istiyorsa’ kelimesine dikkat buyur! Birtakım üzüntülerden, sorunlardan kaçmak için istemiş numarası yapmaktan değil, bilinçli bir şekilde istemekten bahsediyorum.”

Ayça ofladı. “Sen hiç tanımadığın biriyle beraber oldun mu?”

Mecnun başını salladı. “Bir kere.”

Bu cevabı beklemeyen Ayça merakla sordu: “Berbat! Değil mi?”

“Yooo...” dedi Mecnun omzunu silkerek.

“Peki berbat değilse neden bir daha yapmadın?”

“Çünkü bir kere oldu. Bir kere öyle bir isteğim oldu. Öyle bir şeyi bir daha istemedim. Bu hiç olmayacak anlamına gelmez! Bak... Bunlar hesabını kitabını yapıp bir köşeye formül olarak koyacağın şeyler değil ama istemediğin halde biriyle seks yaptın mı dersin cevabım ‘hayır’ ve senin kendini berbat hissetmene neden olan da bu! Yoksa ortada sorun falan yok! Sensin sorunu yaratan.”

Ayça rahatladığını hissetti, sonra da bu histen rahatsızlık duyup gülerken isyan etti. “Aman Mecnun yaaa! Sana göre hiçbir şey sorun değil zaten! Ben sana kendimi kötü hissettim, ahlaksız hissettim, ölmek istedim diyorum, sen bunda hiçbir sorun göremiyorsun.”

“Ohooo! Sen beni dinlemiyorsun ki! Ben sana, seni bu noktaya getiren asıl derdi göstermeye çalışıyorum, sen sekse takılıp kalıyorsun. Yok ahlak, yok namus! Herkesin içini keyfine göre doldurduğu kelimeleri sürüyorsun önüme! Bu kavramları istersen sonra tartışırız ama şimdi beni dinle! Bak ne diyorum: İnsanın istemeden yediği yemek bile bünyesine dokunur.”

O sırada Ece'nin seraya girdiğini fark eden Ayça fısıldadı. “Konuştuklarımız lütfen aramızda kalsın.”

“Ne konuştuk ki?” dedi Mecnun gülümseyerek ve çay bardaklarını alıp ayağa kalktı.

*

Aysel ve Nurcan hiçbir şey söylemeden çorbayı içmeye devam edince, “Beğendiniz mi?” diye sordu Hatice nine.

Aysel başını sallarken lokmasını yuttu ve “Eline sağlık! Ben çok beğendim. Biz burda sebze de ota da bayılırız zaten,” dedikten sonra arkadaşına baktı. “Değil mi Nurcan? Sen de beğendin mi?”

Nurcan, “Şey...” dedikten sonra bir yudum su içti. “Bilemedim. Fena değil ama renksiz biraz.”

“Hasta gibi mi?” diyen Aysel kahkahayı patlatıp Hatice'ye döndü. “Salça çok az ya! Bunlar alışmış yemekte salçaya. Biz de zeytinyağlılara salça koymayız. Bir gün yeşil fasulye pişirdim... Yerken, ‘Böyle fasulye mi olur, beti benzi atmış,’ diye tutturdu ama sonra alıştı, artık o da zeytinyağlılara salça koymuyor.”

Nurcan hemen araya girdi. “Otlara koymuyorum. Fasulyeye de bol domates koyuyorum.” Dönüp Hatice ninenin gönlünü almak istedi. “Ama mısır ekmeği çok güzel. Ellerine sağlık.”

Biraz daha yemek üzerine sohbet ettiler. Aysel misafirleri salona yolladıktan sonra bulaşıkları makineye yerleştirdi, kahveleri pişirirken çayı demledi. Kahvelerini içerken herkes ailesinden ve akrabalarından bahsetti. Bekir'in en küçük kardeşi Selim'in hayat hikâyesi Aysel ve Nurcan'ın epey ilgisini çekti: Adam otuz yaşında İstanbul'da inşaat işine girip büyük paralar kazanmıştı. Karısı ve iki oğluyla on beş yıl boyunca lüks bir hayat sürmüştü, borsada battıktan sonra da ailesiyle Trabzon'a dönmüştü. Çocukları evlenip kendi hayatlarını kurmuşlardı. Ellerinde üç ev kalmıştı. Birinde oturup ikisinden kira alıyordu karı koca. Emekli aylıkları da vardı. Ancak o eski lüks hayatına özlem duyan Selim son on yıldır yavaş yavaş delirmeye başlamıştı. Ruhsal tedavi görüyordu.

Nurcan adama kızdı biraz. “Para için sağlığı kaybetmeye değer mi? Ben hep derim: Azıcık aşım ağrısız başım.”

Hatice derin bir iç çekti. “Hep dedik ama dinler mi? ‘Ben o paraları ne zorlukla kazandım,’ deyip durdu. Birkaç yıl evvel uykusuzluk çekmeye başlamıştı. Şimdi de hayaller görüyormuş. Her şeyden korkar olmuş.”

Nurcan adamın mantığını anlayamadı. “Madem zorlukla kazandı paraları, o zaman niye borsaya koydu?”

Aysel arkadaşını bilgilendirdi. “Daha çok kazanmak için Nurcan.” İki kulağını çekiştirip parmaklarını sehpaye vurdu. “Şeytan kulağına kurşun! Şu bizim Necati de Uğur'u zorladı borsaya para koy diye ama mani oldum ben. Kaç kişi battı öyle! Olan para neyimize yetmez Allah aşkına? Aklim ermez benim borsaya morsaya! Kumar işte! Açgözlülük!”

Hatice başını salladı. “Öyle! Az, adama yeter. Çok, hiç yetmez.”

Maddi anlamda fakir denebilecek yaşlı kadının ağzından çıkan bu sözler Aysel'i bir an sarstı ve üzdü. Kısa süreli sessizliğin ardından Nurcan'ın da düşüncelere dalmış olduğunu gördü ve aklından geçenleri merak etti. “Doğru söyledin yine Hatice nine. Az, adama yetiyor.” Bir an hayat aynasında kendini görerek sürdürdü sözlerini. “Ama çoğumuz çok olsun diye neler yapıyoruz

neler. Sonunda da böyle, Selim gibi, hayali korkularla kafayı yiyoruz işte. Senin hiç korkun yoktur. Ne güzel!”

“Yooook. Hiç korkum yok evelallah! Ormandaki maymunum ben,” diyen Hatice bir kahkaha patlattı. Aysel ve Nurcan’ın gülümseyerek ama ne demek istediğini anlamayarak kendisine baktığını gördüğünde ise anlatmaya başladı. “Bi gün, bi ormana maliyeciler gelmiş. Bunu gören tilki koşarak ormandan kaçarken kaplumbağa ile karşılaşmış... Kaplumbağa, tilkinin acelesini görünce sormuş: ‘Hayrola tilki kardeş? Böyle aceleyle nereye gidiyorsun?’ Tilki de demiş ki: ‘Ormana maliyeciler gelmiş, duymadın mı? Onlardan kaçıyorum.’ Kaplumbağa bunun üzerine merakla sormuş: ‘Niye kaçyorsun maliyecilerden? Gelirlerse gelsinler! Seninle ne ilgisi var bunun?’ Tilki hemen cevap vermiş: ‘İlgisi olmaz mı? Bende kürk, hanımda kürk, çocukta kürk!’ Aysel ve Nurcan’ın gülümsediğini görünce sözlerini sürdürdü. “Bunu duyunca kaplumbağa da kaçmaya başlamış... Kaçarken leylekle karşılaşmış. Leylek sormuş: ‘Hayrola kaplumbağa kardeş, nereye böyle aceleyle?’ Kaplumbağa cevap vermiş: ‘Ormana maliyeciler gelmiş, duymadın mı? Onlardan kaçıyorum.’ Leylek şaşkınlıkla sormuş: ‘İyi ama bunun seninle ne ilgisi var?’ Kaplumbağa demiş ki: ‘Olmaz olur mu? Bende ev, hanımda ev, çocukta ev!’ Sonra leylek de kaçmaya başlamış... Kaçarken maymunla karşılaşmış. Maymun onun maliyecilerden kaçtığını öğrenince merakla sormuş: ‘İyi ama seninle ne ilgisi var?’ Leylek cevap vermiş: ‘Olmaz olur mu? Bende yazlık, hanımda yazlık, çocukta yazlık!’ Bunu duyan maymun da paniğe kapılmış tabii. Ormanı terk etmek için koşmaya başlamış. Bir vakit sonra yavaşlamış ve kendi kendine söylenmiş: ‘Yahu ben niye koşuyorum ki! Benim kığım açıkta, hanımın kıcı açıkta, çocuğun kıcı açıkta!’”

Herkes kahkahalara boğulurken Nurcan nefes nefese kendisini işaret edip, “O zaman ben de ormandaki maymunum,” dedikten sonra kaşlarını çatarak diğer ikisine merakla baktı. Aklından geçenleri söyleyip söylememekte tereddüt etse de nihayet söylemeye karar verdi. “Ama leyleği tam anlamadım ben. Leyleğin sırtında evi yok ki!”

*

“Bunlar olağan şeyler Rafet ablacım, niye başka sebep arıyorsun ki? Anlatmıştım ya sana bir müvekkilimi! On yıl boyunca hiç konuşmadan yaşamış kocasıyla aynı evin içinde diye?”

Rafet başını sallayarak kaşlarını kaldırdı. “Evet ama bunlar bana sudan sebeplermiş gibi geliyor.”

Yannis güldü. “Çünkü sen böyle yapmazdın.”

“Tabii yapmazdım. Mantık işi mi şu? Küstüysen barışsın. Barışmıyorsan boşanırsın. Aynı evde yıllarca hiç konuşmadan kös kös yaşanır mı canım?”

Handan elini kadının omzuna koydu. “Yaşamışlar işte! Geldiğimizde barışmalarına sevinmiştin. Neşeliydin. Düşüne düşünce hangi noktaya geldin bak! Boş veeer! Olmuş bitmiş işte! Sonuçta barışmışlar. Keyfini kaçırarak şeyler getirme aklına.”

Rafet düşünceliydi. “Ya bir daha küserlerse?” Kaşlarını kaldırdı. “Olmaz! Benim Gökhan’la bir an önce konuşmam lazım!”

“Konusursuuun...” dedi Yannis.

Rafet tam o an bahçe kapısından Maral’ın hızla girdiğini gördü. “Hayırdır inşallah! Ne işi var bunun burda şimdi?”

Handan ve Yannis de o tarafa bakarken Maral sıcak bir sesle, “Merhabalaaar,” diyerek masaya yaklaştı.

Rafet boş sandalyelerden birini işaret ederken, “Buyur,” dedi.

Handan kıza, “Merhaba,” derken Yannis başıyla selam verdi.

Rafet Maral’a bakarken doğrudan sordu: “Hayırdır? Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

Maral, Handan ve Yannis’in yanında konuşmak istemiyordu. Gülümsedi. “Özel bir konu. Mümkünse yalnız...”

Rafet kızgın bir ses tonuyla ama sakince cevap verdi. “Maral, bizim seninle ne tür bir özel konumuz olabilir ki?”

“Şey... İşle ilgili Rafet ablacım.”

“İşi burada konuşabilirsin. Yannis ortağım. Handan da bütün işlerimizi biliyor.”

Maral bu sözlere bozulsa da belli etmedi. “Tabii... Şey... Ben şey için geldim Rafet abla. Şimdi duydum, tarifi satmam demişsin! Çok şaşırdım! İnsan iki yüz bin liraya hayır der mi? Vahit Bey çok üzülmüş...” Söyleyeceklerinin sonradan başına iş açmasını istemiyordu. Gelirken neler söyleyeceğini planlamıştı. Kısacık bir an planını aklından geçirdikten sonra sebep-i ziyaretini açıkladı. “Vahit Bey aradı da. Aman Maral, n’olur git Rafet Hanım’la bir konuş, ikna edersen çok sevinirim gibi şeyler söyledi.”

Yannis bu yalana birden çok sinirlendi ama sohbete katılmak istemiyordu. Ayağa kalktı ve “Ben mutfağa bir bakayım,” dedikten sonra içeri geçti.

Handan onun peşinden gidip gitmemekte tereddüt ederken Rafet’in sesini duydu. “Handan bak ne kadar doğru karar vermişim. Yalancıymış bu adamlar! Bana en son dört yüz elli bin lira teklif ettiler, Maral’a iki yüz bin demişler.”

Maral kıpkırmızı oldu ve bir an ne diyeceğini bilemedi. Hızla düşündü: Vahit yalan atmıştı demek. Rafet’le görüşmeye gelmeden önce tarif çok iyiye iki yüz bin teklif edeceğini, ona da yüzde beş civarında bir komisyon ödeyeceğini söylemişti. Maral on bin lira kazanamadığına üzülürken demek aslında kaybettiği para yirmi-yirmi beş bin civarındaydı! Ahhh ne kadar saf bir insanım ben, diye geçirdi aklından ama Rafet’e çoktan iki yüz bin liradan bahsetmişti. Bundan daha sonra pişmanlık duymaya karar vererek çabucak lafı değiştirdi. “Ben... Ben yanlış anladım demek ki. Telefonda görüştük. O belki dört dedi, ben iki anladım.”

Rafet güldü. “Tabii. İki ve dört dendiğinde herkes karıştırır.”

Maral bu noktada, Rafet ve Vahit’in bir daha hiç görüşmemesini kendi geleceği açısından daha hayırlı buldu. Gülümsemeye çalışarak konuştu. “Haklısınız. Dürüst değilmiş demek ki.” Başını salladı. “Ama merak ettim, neden anlaşılmadınız? Gerçekten isim yüzünden mi?”

Rafet soruyu cevaplamak yerine gülümsedi. “Sen şimdi boş ver kurabiye meselesini! Bir yerlerde mi okudum, birinden mi dinledim unuttum ama birden aklıma geldi. Sana da anlatayım mı? Çok ilginç bir hikâye.”

Maral hemen gitmek istiyordu ama bu kabalık olurdu, daha doğrusu bu tavrının Rafet’i kızdıracığından emindi. “Elbette! Hikâyeleri çok severim.”

Handan ilgiyle onları dinlerken Rafet yavaş yavaş anlatmaya başladı. “Mısır’da, Süveyş Kanalı’nın ağzında bir liman varmış... Dimyat adında. Eskiden Mısır’ın meşhur pirinçlerini ince hasırdan örülmüş torbalara koyarlarmış. Buradan da Anadolu’ya getirirlermiş...”

Maral ellerinin titremesi belli olmasın diye iki elini de bacaklarının altına sokarak kadına gülümsedi ve dinlemeye devam etti.

“Bir Türk tüccarı Dimyat’a pirinç almak için giden bir gemiye binmiş. Gemide korsanlar varmış. Soymuşlar gemiyi. Aksiliğe bakın ki bizim Türk’ün de dünya kadar altını varmış. Bütün altınları yanındaymış! Soygunda hepsini kaybedince İstanbul’a zar zor dönmüş. İflas edince de mecburen memleketine gitmiş... Karaman’a. O sene de tarlasından topladığı buğdaylarla bulgurları tüccarlara satmış tabii. Ev halkına o kış bulgur mulgur kalmamış! O gün bugündür...”

Tam o an Mecnun’un sesini duydular. “Atlas’ım nerdeee?”

Bahçe kapısına döndüklerinde adamın Ece ve Ayça’yla birlikte geldiğini gördüler. Handan onlara el sallarken Maral adamı gördüğüne hiç bu kadar sevinmediğini hissetti. Aceleyle kalkarken yüzünü neredeyse tamamen kaplayan güneş gözlüğünü taktı ve iyi günler diledi. Diğerlerini başıyla selamladı. Ece’ye, “Çok işim var, sonra görüşürüz,” diyerek hızla bahçeden çıktı.

Masaya varan Mecnun eliyle yüzüne kocaman gözlük işareti yaparak sordu: “Niye gelmiş arkadaş? Kaynak işi mi vardı?”

*

Bekir ve Halil'in sohbet ettiği masaya dönen Uğur konuşmalara kendini vermeye çalıştı ama akli defterdeydi. Birkaç saat önce Meriç'in yazdıklarını okumak için dayanılmaz bir istek duymuş, Bekir'i kahvede bırakıp defteri alarak uzaklaşmak istemiş ama yapamamıştı.

Misafir ağırlamayı severdi. Özellikle de Hatice nine ve kocası onun için özel insanlar olmuşlardı. Ancak son zamanlarda her şey o kadar üst üste gelmişti ki bazen boğuluyormuş gibi hissediyordu. Sanki bütün hayatı birtakım sorumluluklardan ve zorunluluklardan ibaretti. Hep bu şekilde yaşamıştı. Hep bu şekilde yaşadığının ise Meriç'in ölümüyle farkına varmıştı ne yazık ki.

Kendi kendine düşündü: Şimdiye kadar böyle gitti, bundan sonra da böyle gitsin, ne olur ki? Meriç'e ulaşamamışım, yazdıklarına da geç ulaşayım, ne fark eder ki?

Masada duran telefonu çalmaya başlayınca ekrana baktı. "Oğlum arıyor," diye gülümsedikten sonra adamlardan izin isteyerek içeri geçti. "Alo," derken yerine oturdu.

"Alo, baba nasılsın?"

"İyiyim oğlum, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim. Sana dün bahsettiğim işi hallettim."

"Öğretmenlerle bizzat görüştün mü? Ne dediler?"

"Bir opera, bir de caz parçası kaydetmesini tavsiye ettiler. Söylemesi kolay parçalar olmayacaktı."

Uğur bir an düşündü. "Keşke sen burda olsaydın Taylan. Ben hiç anlamam ki oğlum!"

Taylan güldü. "Merak etme ben onu da hallettim. Biraz önce Handan'la konuştum, durumu anlattım detaylı bir şekilde. O seçecek parçaları. Yarın sabah bize geçip Elif'i alacak. İki gün akşama kadar çalıştıracak. Handan müzikten anlıyor, sen merak etme."

Uğur başını salladı. "Tamam o zaman. Ben stüdyoya götürürüm."

"Handan, ben hallederim dedi ama isterseniz beraber gidin."

"Tamam oğlum tamam. Biz ayarlarız gerisini. Sağ ol. Seni de yordum kaç gündür. O şehirden bu şehre koşturup durdun."

"Olacak o kadar. Bana da iyi oldu. Görmemiştin bu okulları. Çok güzellermiş!"

*

Nurcan eliyle arkadaşını işaret edip, "Sonra da olmaz dedi bu bana," deyince Aysel gülerek araya girdi. "Nurcan beni çocuk gibi Hatice nineye şikâyet ediyorsun farkında mısın?"

"Ederim tabii! Hiçbir dediğimi kabul etmiyorsun, n'apayım?"

"Aysel haklı," dedi Hatice nine. "Çorbacı dükkânından para kazanılmaz. Gezdim oraları. Ev yemeği yapan pek çok yer var."

Nurcan hayal kırıklığına uğradı. "Ne yapacağız o zaman? Sen olsan ne yaparsın Hatice nine? Hadi bize bi akıl devşir."

Hatice düşüncelere dalarak dudağını büzdü. "Bilmiyorum ki. Kilim dokunuyor mu buralarda?"

Aysel'le Nurcan birbirine baktı. İkisi de başını iki yana sallarken Nurcan açıkladı. "Bu civarda yok galiba ama Uşak tarafında köylerde falan dokuyorlar. Pek de güzel dokuyorlar ama o iş olmaz."

"Niye?" diye sordu Hatice.

Nurcan şöyle bir düşündü. "Çok meşakkatli bir iş o. Dokuyanların canı çıkıyor. Onlara az para ödüyorlar. Fabrikalardan adamlar gelip köylülere yaptırıyorlar. Dükkânlarda da ateş pahası! Turistik yerlerde satıyorlar. Buralarda duymadım ben."

Hatice ellerini iki yana açtı. "Bizim oralarda da dokunmuyor artık. Ben gençken çok kilim dokudum. Bizim köyde, o zamanlar hepimiz bilirdik. Ammaaa hakkımızı alırdık. İyi para kazanırdık! Son senelerde..." Gözlerini tavana dikip içinden bir hesap yaptıktan sonra sürdürdü konuşmasını. "Yirmi yıl evvel fabrika işi halılar çıktı. Daha ucuz. Yine dokuyan yerler var ama pek azaldı. Bizim oralarda da azaldı, doğru dedin! Ben torunlara öğretemedim..."

Aysel o an sesli düşündü. "Sen burda olsaydın açardık bir yer! Sen de bize kilim dokumayı öğrettirdin."

Hatice gülümsedi. “He öğrettirdim valla. Pek çok kişiye öğrettim ama buralarda yaşayamam ki.”

Aysel telaşlandı. “N’oldu? Beğenmedin mi buraları Hatice nine? Canın mı sıkıldı?”

“Beğenmem mi? Pek güzel! Her gün güneşli. Kemiklerim gevredi. Biz Karadeniz’de yosun tutuyoruz ammaaa yayla başka. Ben yemeği ocağa koydum mu hemen dışarı çıkıyorum. Çimene basıyorum. İneklerim var, daralıyorum ben böyle evlerde.”

Nurcan kadına hak verdi. “Doğru valla! Alışana zor. Biz alıştık böyle eve tıklmaya. Bak ne iş tutacağımızı bile bulamıyoruz.”

Bir süre konuşmadan çay içip kek yediler. Hatice ağır ağır lafa girdi. “Yemek işi yapacaksınız yine. Dikiş nakış bildiğiniz yok. Mal alıp mal satmak da size uymaz! Yine yemek olacak ama ne pişireceksiniz? Onu bulmak lazım.”

Aysel onu onayladı. “Uğur da öyle dedi! Anladığınızı başka iş yok dedi.”

Nurcan buna itiraz etti. “Kendi adına konuş Aysel. Ben kumaş boyamaya düzenli olarak gidiyordum. Az kalsın öğrenecektim.”

Aysel kızdı birden. “Ha sen tam öğrenecekken elini mi tuttum?”

“Elimi tutmadın ama oyunbozanlık ettin.”

“Neler geldi başıma Nurcan, sanki bilmiyorsun! Aşk olsun sana!”

Nurcan bu konuşmayı gülümseyen gözlerle takip eden Hatice’nin yüzünde birden endişeli bir ifade belirdiğini fark etti. “Canım öyle tabii. Kusura bakma, boş boş konuşuyorum işte.”

Hatice rahatlayarak sordu: “Beraber olunca... Her gün berabersiniz madem, gezmeye falan gidiyor musunuz? Neler yapıyorsunuz?”

Aysel hemen açıkladı. “Arada gezmeye de gidiyoruz tabii. Onun dışında, eskiden oturup konuşurduk... Ordan burdan.” Nurcan’ın gülmeye başladığını görünce ekledi: “Dedikodu falan yapardık yani...”

Nurcan onu iğneleyerek vurguladı. “Eskiden!”

Aysel elindeki peçeteyi ona fırlatırken gülümsedi. “Eskiden tabii... Üç-dört aydır hiç yaptık mı?”

Hepsi gülmeye başladı. “Allah affetsin bizi. Dedikodu günahımız pek çok Hatice nine,” dedi Nurcan sonunda.

Hatice nine başını salladı. “Affeder inşallah. Siz dua edin yeter!”

Nurcan iç geçirdi. “Bilmem ki...” Düşünceli bir şekilde sürdürdü sözlerini. “Artık... Ölünce göreceğiz.”

Aysel gülümseyerek onun omzunu dürttü. “N’oldu kız? Yoksa korkuyor musun?”

Nurcan samimi bir şekilde itiraf etti. “Korkuyorum tabii Aysel! Bi dolu günahımız vardır. Kim bilir başımıza ne gelecek?”

Hatice nine bir kahkaha patlatıp, “Düşündüğün şeye bak!” dedi Nurcan’a bakarak. Eliyle sırtını göstererek, “At buraya,” dedi ve kadınların meraklı bakışları arasında anlatmaya başladı. “Fıkra bu ya! Dünyanın sonu gelip çatmış... Mahşer günü... Heerkes dirilmiş. Ahrette görevli melekler, milleti toplamış ve demiş ki: Herkes günahlarını yanına alıp gelsin, hesap göreceğiz, tek tek. Kimi bir çantaya doldurmuş günahını. Kimi büyükçe bir bavula. Kimi cebine. Hepsi hesap yerine doğru başına ne geleceğini merak ederek sıkıntılı bir şekilde kara kara düşünerek yürüyormuş. Adamın birinin de günahı pek çokmuş... O kadar çokmuş ki ne çantaya sığmış ne bavula! Bi traktörün arkasına doldurmuş mecburen ama yine de pek neşeliymiş. Traktöre binmiş, ıslık çala çala, şarkı söyleye söyleye... Yavaş yavaş hesap yerine doğru ilerlemeye başlamış. Yolda bir bakmış bir adam ağlaya ağlaya yürüyor. Traktörü durdurup, ‘Niye ağlıyorsun hemşeriiiiim?’ diye bağırmış adama. Ağlayan adamın elinde küçücük, para kesesi gibi bir şey varmış...” İşaret ederek sürdürdü konuşmasını. “Burnunu çekip şööyle koluna sürmüş adam. ‘Bunlar benim günahlarım,’ diyerek elindeki küçücük keseyi göstermiş. ‘Bunların hesabını nasıl vereceğim?’ diye ağlıyorum demiş. Bizimki kahkahayı patlattıktan sonra demiş ki: ‘Amaaan üzüldüğün şeye bak Allah aşkına!’ Gülerken traktörün arkasını işaret etmiş. ‘Şunlar da benim günahlar... Atıver üstüne!’” Kadınlar katıla katıla gülerken eliyle Nurcan’a ‘boş veeer!’ işareti yaptı.

*

Rafet restoranın denize bakan tarafındaki masalardan birinde gazete okuyordu. Üçüncü köşe yazısını da okuyunca gazeteyi katladı ve uçmasını diye üzerine kül tablasını koydu. Ece ve Ayça biraz ileride, şemsiyenin altındaki şezlonglarda bacıklarını güneşe vermiş uzanıyorlardı. Üzerlerinde güneşten ziyade rüzgârdan korunmak için tişört vardı. Ayça kitap okuyordu.

Rafet şalına sarındı. Ece'nin nereye baktığını göremiyordu ama deniz kıyısında Atlas'la kocaman bir kale yapan Mecnun'u izlediğinden emindi.

Mecnun'un Ece ile evlenmesini çok istiyordu. Bunu düşünüp uykuya dalamadığı zamanlarda birçok plan yapmıştı ama şu an bunları uygulaması imkânsızdı. Bir yanı 'sakın gönül işlerine karışma' derken diğer yanı Mecnun'un evlenip çocukla karıştığını görmek istiyordu. Bunu görebilirse içi çok rahat edecekti. Onun Atlas'la ilişkisine hayran olması, bu konuda ona minnet duyması bir yana, annesiz ve babasız olduğu için adama karşı bir tür sorumluluk hissediyordu. Bütün tersliklerine rağmen seviyorum bu çocuğu, diye geçirdi içinden. Annesi sağken, kılığı kıyafeti daha derli topluydu sanki. Düşünceleri yine aynı noktaya kayd: Bu çocuğun kendini toparlaması için evlenmesi şart.

“Biz geldiik!”

Handan kadının sıçradığını görünce kendini suçlu hissetti. Yannis'le birlikte masaya otururken, “Korkuttum mu seni?” diye sordu.

Rafet gülümsedi. “Yok... Önemli değil... Dalmışım... N'aptınız? Buldun mu şarkıları?”

Yannis başını öne eğdi. “Evet! İnternette indirdik... Handan'ın telefonunda.”

Rafet gülümsedi. “Bak! İşim yok diye üzülme! Şimdi de müzik öğretmeni oldun.”

Bu sırada Mecnun ayağa kalktı ve masaya doğru gelirken *Eleni Karaindrou*'dan *To Vals Tou Gamou* çalmaya başladı. Ece, “Bayılırim buna,” diye hafifçe bağırduğında ona elini uzattı ve ikili kumsalda dans ederken herkes onları beğeniyle izlemeye koyuldu.

Handan dans ederken genellikle milleti güldürecek figürler yapan Mecnun'un ciddi bir şekilde vals yaptığını görünce, “Yannis! Mecnun vals yapıyor! Yani gerçekten yapıyor. Yani kurallarına göre...” dedi heyecanla.

Yannis güldü. “Biliyorum.” Rafet ve Handan'ın şaşkın ifadesini görünce açıkladı. “Biz geçen sene beraber dans dersi aldık. Vals ve salsa.”

Handan, Mecnun ve Ece'den gözlerini ayırmadan sordu: “Ne zaman? Nerde? Kimden?”

“Karşıyaka'da bir dans okulunda.”

Rafet o kadar büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu ki Yannis kahkaha attı. “Dans dersi aldık dedim. Adam öldürmedik.”

Rafet şaşkınlıktan açık kalan ağzını toparladı. “Haaa! Siz hani iş gücü için gidiyordunuz?”

“Öyleydi. Arada da vals öğrendik.”

Handan gülümseyerek araya girdi. “Benim elbiselerime ne de yakışır bu dans, hiç aklına gelmedi mi? O okula gidiyoruz ve beraber dans dersi alıyoruz Yannis!”

Adam gülümseyerek kolunu onun omzuna attı. “Bana uyar.”

Ece ve Mecnun dansı bitirince herkes alkışladı. Atlas oyununa dönerken Ayça ayağa kalktı ve hep beraber masaya geçtiler. Mecnun Rafet'in yanağından makas alarak sordu: “Nasıl vals yapıyorum? On numara! Mübarek Viyanalı mıyım neyim bilemedim... Sen çıkarabildin mi nereli olduğumu?”

Diğerleri gülerken Rafet yüzünü buruşturdu. “Otur şuraya! Zevzek! Ne o öyle? Gizli gizli dans dersi almalar?”

Mecnun Yannis'e bakarak güldü. “Senin haberin olmayan bir şey yapınca gizlemiş mi oluyoruz?”

Rafet soruyu duymazdan gelerek Ece'ye döndü. “Sen de güzel dans ettin.”

Genç kadın gülümsedi. “Yok yok, Mecnun idare etti.”

Bir süre aldıkları dans dersinden bahsettikten sonra konu döndü dolaştı Maral'ın o günkü ziyaretine geldi. Ayça o kadar merak etti ki Handan ona durumu hızla özetledi. Rafet'in Maral'a

öfkesi dinmemişti. Aslında giderek daha da artıyordu. Kızgınlıkla söylendi. “Bir yolunu bulsam da şu kızı...”

“Parça pinçik etsen?” dedi Mecnun.

Herkes gülmünce Rafet başını geriye attı. “Yok! Buraya gelmekten vazgeçirsem.”

Handan onu yatıştırmaya çalıştı. “Abartma Rafet abla!”

“Ne abartması? Tek ayak üstünde kırk yalan atıyor!” Ece’ye dönüp ekledi: “Senin de arkadaşın ama...” Ece başını öne doğru eğince bu kez ortağına döndü. “Yannis’e sorun, o beni bilir. Ben kolay kolay kızmam ama bu kız çok oluyor artık! Eskiden herkeste iyi bir taraf vardır, diye düşünürdüm. Ama bu kızda iyi bir taraf göremiyorum... Bizi ortalıkta bırakıp gitti, bir şey demedim! Şimdi de gelmiş... Yok efendim, Vahit Bey ona, git de Rafet’i ikna et demişmiş! O hiç karşılıksız bir şey yapar mı? Görülmüş şey mi? Belli! Para verecekler buna herhalde... Gelmiş beni kandırmaya çalışıyor!”

Mecnun kaşlarını ve ellerini kaldırıp sesini kalınlaştırarak ciddiyetle, “Bu mümkün mü?” diye sorunca diğerleri güldü.

Rafet de ellerini havaya kaldırıp gülümsedi ve Handan, “Şimdiii...” der demez itiraz etti. “Şöyle oyun oynayalım, böyle tiyatro yapalım deme sakın banal! Sinirliyim bugün.”

Handan sinmiş bir ses tonuyla, “Ananemden bir masal okuyacaktım,” diye fısıldayınca herkes kahkaha attı.

Rafet gülümserken eliyle işaret etti. “Oku bakalım ama dur! Atlas’ı da çağıralım mı?” Kimsenin bir şey demesine fırsat vermeden devam etti sözlerine. “Yok yok! Böyle okunduğunda çocuk etkilenmiyor. Ben o masalları senden alıp Gülşen gibi yeri geldikçe okuyacağım ona.”

Mecnun onu düzeltti. “Gülşen yeri geldikçe okumuyor, uyduruyormuş yalnız!” Rafet ona ters ters bakarken sözlerini tamamladı. “Yanlışlık olmasın diye şey yaptım... Aradaki farkı yani... Neyse oku bakalım Kontes.”

Handan birkaç saniye bekleyip tartışmanın bittiğine kanaat getirince masalı okumaya başladı:

Bir zamanlar, sihirli bir ev varmış... Öyle böyle değil, çok sihirliymiş...

O eve giren insanlar değişerek çıkarlarmış... Örneğin biri çok kavgacıysa ve bu eve girerse, o evden pamuk helva kıvamında çıkarılmış. Nice kibirli insan alçakgönüllü çıkmış bu evden. Hırslı insanlar... Cimri insanlar... Kötülüğünden başka hiçbir şeye kafası çalışmayan insanlar... Hepsi ama hepsi, tam tersi bir vaziyette çıkıyormuş o evden...

Çoook büyük bir kasabadaymış bu ev! İnsanlar evle ilgili hikâyeyi duyunca sırf meraktan oraya gidiyormuş ve değişiyormuş...

Birkaç yıl sonra o kasabada ne kin, ne nefret, ne kötülük kalmış... Herkes mutlulukla yaşamaya başlamış...

Bu evin, insanlar üzerinde nasıl olup da böyle bir etki yarattığını, kimse bilmiyormuş...

Aslında bu evi sihirli kılan, yıllar önce ev sahibinin aldığı akıllı bir saatmiş... Daba doğrusu guguklu saatteki kuş...

Bir zamanlar, bir çocuğun attığı sapanla vurulan ama ölmeyen bir kuş takmışlar saate... İnsanların nasıl yaratıklar olduğunu çok iyi bilen bu kuş, bir gece herkes uyuduktan sonra evdeki bütün saatleri acil toplantıya çağırmış ve onlarla biraz sohbet etmiş...

İki tane masa saati, dört tane kol saati, kendisi hariç üç tane de duvar saati katılmış bu sobbete... Onlara sormuş: İnsanlardan şikâyetiniz var mı?

Kimi tozlu bırakıldığından şikâyetçi olmuş, kimi her yere fırlatıldığından... Sonra onlar sormuş kuşa: Sen neden şikâyetçisin? Şimdi sen söyle bakalım...

Guguklu saatin kuşu demiş ki: Ben bunların hiii birinden şikâyetçi değilim... Ama ben bir zamanlar kuş olduğum için insanları sizden daha iyi tanıyorum... Bir saatin içinde kuş olunca fark ettim ki insanlar kendilerine sorması gereken soruyu bize soruyorlar...

Kol saatlerinden biri sormuş: Daba iyi açıklar... Aklım karıştı... Bozulurum sonra...

Kuş hemen açıklamış: İnsanlar hep bize ‘saat kaç’ diyerek gelmiyorlar mı?

Diğer saatler yelkovanlarını sallayarak hep bir ağızdan bağırıyorlar: Eeveet!

Kuş açıklamasına devam etmiş: Örneğin dün, evin babası benim yanına beş kere geldi. İlkinde sakın bir insandı... İkincisinde öfkeli bir iş adamıydı... Üçüncüsünde içi nefretle dolu bir evlattı... Dördüncüsünde kurnaz bir arkadaştı... Beşincisinde cömertmiş gibiydi ama kalbi cimrilikten durmak üzereydi... Dayanamadım ve tüylerim ürpererek bağırdım: İnsan kaaaç?

Tabii o beni duymadı ama varlığı duydu... Bir günde kaç kılığa girdiğini hissetti... Ve varlığından cevap geldi: İnsan bir!

Ondan sonra adam tamamen değişti... Bugün üç kere geldi ve üçünde de birdi... Bir olduğu için de ne kızgınlık, ne öfke, ne hırs vardı...

Masa saati hayret etti: İnanılmaz bir hikâye bu... Ama bizim ne yapmamızı istiyorsun?

Kuş cevap verdi: Sizden ricam, bu insanlar 'saat kaç' diye her yanınıza geldiğinde, onlara bütün gücünüzle 'insan kaaaç' diye bağırmanız... Nasıl olsa sizi duymayacaklar... Ancak varlıkları duyacak...

Bunu yapabilirseniz belki her insan bir olduğunu hatırlar... Hep beraber daha çok kişiye ulaşırız ve bunu başarırız çok mutlu bir hayat başlarmız mı?

Bütün saatler akrep ve yelkovanlarını oynatarak kuşu alkışladı...

İşte o günden sonra ev sibirli hale gelmiş... Derken bu evin ünü şehirlere ulaşmış... Şehirlerden insanlar gelmeye başlamış... Sonra başka ülkelerden...

Tam bütün dünyada insan 'bir' olacakken... Çok zengin bir iş adamı bütün parasını verip bu evi satın almış...

Eve girenlerden para alacağı için biraz değişiklik yapmaya karar vermiş... Evdeki bütün eşyaları atmış... Saatler de çöpe gitmiş...

Evdeki sibir gidince zengin adam da batmış... Kimse 'insan kaç' diye sormaz olunca... İnsan, birliğini unutmuş...

Maalesef dünya tekrar eski haline dönmüş... Kibirli... Hırslı... Açgözlü... Bencil insanlarla dolmuş yeniden... Ve savaşlar başlamış...

Handan gülmemeye çalışarak okudu. "Biroco Binoko."